

i saa Tilfælde maatte have foretaget for at hindre saadanne Misbrug. Jeg vilde være den højtærede Minister taknemmelig for Oplysninger i saa Henseende, hvis han er i Stand til at give dem.

Men i det store og hele mener vi altsaa, at det foreliggende Lovforslag er vel egnet til at løse den Opgave, der paa dette Omraade kan antages at foreligge i Tiden indtil 31. Marts 1920. Vi kunde ganske vist have ønsket, at man var naaet endnu længere ned med Hjælpen. Vi tror, det havde været muligt, og vi kunde have ønsket, at man havde søgt Loven gennemført efter Principper, som havde gjort det muligt ved Fordelingen af Hjælpen i højere Grad, end det nu er Tilfældet, at tage Hensyn til de virkelig forhaandenværende Indtægter. Men vi glæder os over, at det nu fra alle Sider erkendes, at vi forhaabentlig staar overfor denne Lovgivnings snarlige Ophør. Vi formener endvidere, at de meget betydelige Udgifter paa dette Omraade, som er bevilgede i Henhold til Særlove, der ret snart staar for en Revision, under Hensyn til den Overensstemmelse, der nu virkelig i det store og hele — i hvert Fald for vide Befolkningsklassers Vedkommende — maa siges at være tilvejebragt mellem Prisniveauet og Indtægtsniveauet, ogsaa maa kunne reduceres meget betydeligt, idet alle finansielle Forhold saavel Stats- som kommunale i Virkeligheden paa det stærkeste opfordrer dertil.

Med disse Ord tillader jeg mig at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i dette høje Ting.

J. Chr. Møller: Den højtærede Indenrigsminister samt den ærede Ordfører for Venstre (Kragh) har gennemgaaet Lovforslaget saa udførligt, at jeg vil kunne fatte mig forholdsvis kort. Jeg er enig med den sidste ærede Taler (Kragh) i, at der i mange Tilfælde er levnet os meget kort Tid til at gennemgaa Lovforslagene heroppe, i hvert Fald at gennemgaa dem forsvarligt. Jeg mener, at til det foreliggende Lovforslag er det for kort Tid at have en halv eller hel Time at gennemgaa det i for derefter at skulle erklære sig over, hvorvidt det er forsvarligt eller ikke. Jeg vil derfor gerne senere foreslaa dette Lovforslag henvist til Udvalgsbehandling.

Spørgsmaalet er jo dette, hvorvidt en saadan Dyrtidslov endnu kan siges at være nødvendig. Den højtærede Indenrigsminister har jo i Virkeligheden selv besvaret det ved at henvise til — hvad der er me-

get rigtigt —, at det kommer an paa Balancen mellem Dyrtiden og Fortjenesten. Med Hensyn til Arbejderklassen tror jeg roligt, man kan sige, at den har faaet fuld Erstatning for Dyrtiden. Den Klasse af Arbejdere, som jeg kender mest til, er Tekstilarbejderne, og jeg tror at kunne sige, uden at sige for meget, at de har faaet deres Løn forhøjet med fra 125 til 175 pCt. Man kan saaledes ikke sige, at en Dyrtidslovgivning for deres Vedkommende er nødvendig. Naturligvis kan der altid være nogle, for hvem en saadan Dyrtidslovgivning er nødvendig, men saaledes tror jeg, at man kunde blive ved i lange Tider, inden man kunde sige, at det ikke var nødvendigt at have saadanne Dyrtidsforanstaltninger. Det er jo rigtigt, at sidste Gang vi behandlede Dyrtidsloven, blev Indenrigsministeren anmodet om at spørge Kommunerne, om de maatte ønske denne Lovgivning fortsat, og det er jo ogsaa rigtigt, at Kommunerne har svaret noget forskelligt. Nogle har ønsket Dyrtidslovgivningen fortsat med bestemte Paragraffer, og andre har ønsket den fortsat saaledes som hidtil. At Kommunerne har ønsket §§ 1 og 2 i den tidligere Lov fortsat, er ganske givet, thi ellers vilde de jo handle mod deres egne Interesser, da det jo udelukkende var Statstilskud, det drejede sig om i disse Paragraffer. For § 3's Vedkommende blev de to Trediedele af Udgifterne dækket af Staten, medens Kommunerne selv betalte den ene Trediedel. De fleste Kommuner har derfor udtalt, at de kunde ønske Paragrafferne 1, 2 og 3 fortsat, medens derimod mange Kommuner ikke har ønsket § 4 forlænget.

Jeg skal ikke komme dybt ind paa de forskellige Paragraffer, da de, som sagt, er blevet grundigt gennemgaaet af Ministeren og den sidste ærede Taler. Jeg ønsker dog at gøre opmærksom paa, at der er foretaget den Forandring i § 1, den tidligere § 2, at medens Staten før udrede Tilskuddet til Brændselsudgifterne til de vanskeligt stillede, skal Kommunerne nu selv betale $\frac{1}{3}$ deraf. Paa dette Punkt er Lovforslaget altsaa daarligere for Kommunerne end den tidligere Lov, og Følgen vil jo blive en Udgift for Kommunerne, som de ikke før har haft. Egentlig mener jeg, det er mindre heldigt, naar man ellers ifølge Loven i Almindelighed holder sig til de vanskeligt stillede, at det nu foreslaas, at der skal kunne gives Tilskud til alle Kommunens Indvaanere, altsaa ogsaa dem, der har over 3 500 Kr. i Indtægt, mod at Kommunerne selv dækker disse Udgifter.